

PREȚUL
ABONAMENTULUI

Pe 1 an Lei 500—

Pe ½ an Lei

Pentru autorități

stăruși 1000 Lei

Tribuna

Reparații de
RADIO
prompt și
ieftin
Radio-Lux
KUNTE
Str. Regina Maria
Nr. 49

Director: N. C. DROC

REDACȚIA:

Sibiu str. Reg. Maria Nr. 31
București, Bulev. Elisabeta 24
Telefon 3.70.39.**Ziar Național Independent**
apare zilnicAdministrația:
Sibiu: str. Regina Maria 31
Anunțuri: Lei 5 cm² în pagina
inseratelor și Lei 8 în
pagina de text.

In plin haos economic

Situația economică a țării e în plin haos. Industriile care au nevoie să-și procure diferitele materii brute din străinătate nu pot importa, din cauză că nu pot obține devizele străine de la Banca Națională, astfel că industriașul e nevoit să intre pe mâna speculanților de valute, cari i-le procură cu diferența de 50—60%. Din această cauză produsele industriale fabricate în țară din materii importate se scumpesc. Același lucru se întâmplă și cu produsele fabricate în străinătate, pe care comercianții din România trebuie să le cumpere cu valute străine, procurate la bursa neagră.

În același timp produsele țărânului au scăzut sub normal. Perechea de pui se vinde cu 25 lei, ferdela de grâu cu 50 lei, pielea de vită o vinde cu 20 lei kg. iar talpa o cumpără cu 80 lei kg.

Zahărul se vinde cu 26 lei kg. mul, așadar țărânul dă o pereche de pui pe un kg. de zahăr.

Industria s'au carțelată și multe din ele, sunt parazitare, cari se pot menține grație protecției vamale (Până când?)

În felul acesta țărânul e exploatat până la sânge, clasa producătoare se duce de răpă după ce a fost secătuită de cômățari și băncile hrăpărețe.

Între produsele industriale și produsele țărănești e un desechi-

libru de prețuri din cauza tarifului vamal, regimul contingentării, taxele de consum, impozitele etc.

Din cauza contingentării, respective a regimului de import și din lipsă de devize străine, negustorii en-grosiști sunt la discreția speculanților, cari le oferă aceste devize cu diferențe de 50—60%, iar victimele acestor speculanți, e publicul consumator în majoritate compus din țărani. Astfel în luna Noembrie orezul la Galați en-gros se vindea: Rangon 9 lei kg. azi 17.50, lei Glacé 10 lei, azi 18.50 lei, Splendor 11 lei, azi 19.50 lei kg. Piperul în toamnă era 52 lei, azi 82 kg. Scorțisoara era 31 lei, azi 48 kg. mul și în același raport și celelalte coloniale.

În situația aceasta am ajuns din cauza politicii monetare greșite, căci leul a fost greșit stabilit, iar noi ne ținem cu dinții de etalonul aur.

Rezultatul va fi că vom muri de sărăcie cu etalonul aur pe hârtie.

Cenzura ne oprește a discuta chestiunea monetară și ca atare nu putem da soluții.

Sperăm însă, că în curând vom putea discuta aceste chestiuni sub alți guvernânți, cari ne vor scoate călușul din gură și din haosul economic în care ne-a adus capacitatea liberală!

N. C. DROC

Pentru ce sunt necesare examenele de limba română?

Zilele acestea s'au publicat rezultatele examenelor de limba română, la cari au fost supuși funcționarii minoritari din serviciile P.T.T. La Cluj din 80 de funcționari maghiari, numai 5 au reușit la examen, ceea ce înseamnă că după 16 ani de la unire 95 la sută din acești funcționari au crezut că își pot bate joc de limba oficială a statului, care le dă pâinea. Dar în același timp rezultatele amintite dovedesc și sentimentele de care sunt călăuziți funcționarii minoritari față de de patria lor.

Acum după ce cunoaștem aceste rezultate, avem o singură întrebare: Cum au fost tolerați până aici în sluj-

be, slujbașii unui atât de important serviciu de stat, cari au refuzat să învețe limba în care se desfășoară activitatea serviciului însuși? Se spune că funcționarii concediați din cauza necunoașterii limbii române, se vor adresa Justiției. Pentru a-l cruța de cheltueli și agitații inutile, ținem să le atragem atențiunea că înalta Curte de Casație, având a se pronunța într'un recurs similar, a stabilit jurisprudența, deosebit de importantă, că necunoașterea limbii oficiale a statului e motiv legal pentru concedierea funcționarilor lui.

Observator

VICTOR LAZAR

Duminică 27 Ianuarie a încetat din viață cărturarul și ziaristul Victor Lazăr.

Pe când își făcea plimbarea sa liniștită s'a simțit rău și ajungând acasă în scurt timp și-a dat duhul. Fatalitatea a voit ca acest sfârșit să i se prevestească pe strada Tribunei, stradă pe care a răsănat pasul lui Coșbuc când își purta nostalgia și amărăciunea sub slăpânirea vitregă. Victor Lazăr a avut mari afinități cu Coșbuc. Crescuți în același spirit, frământați de aceleași idealuri și suferințe, amândoi au găsit la Tribuna locul de unde au putut fi folositor popoului român.

Victor Lazăr este un monument de muncă și perseverență. Orice situație a dobândit numai prin muncă a câștigat-o. Viața lui întreagă a fost închinată numai binelui popoului român de toate clasele. Ca învățător a răspândit lumină în comunele Jina și Topârcea. Apoi, hărțuit de autoritățile maghiare, pleacă în Dobroge, unde continuă să fie un semănător de lumină. Se întoarce la Sibiu și scrie la TRIBUNA pentru care a suferit temniță ungu-rească. Astfel, silit de împrejurări, ia drumul lui Gh. Lazăr, Barilțiu și T. Cipariu și pe poteci neumbate, conduce de ciobani credincioși, trece Carpații, în România liberă. Acolo a găsit în Spiru Haret un om care i-a înțeles calitățile și care-l trimite director al școlii comerciale superioare din Salonic. După întoarcerea sa de la Salonic, timp de 15 ani a fost ajutor de bibliotecar la Academia Română. Aici și-a acumulat cultura vastă care i-a servit nespuse de mult mai târziu la luminarea popoului. Pe baza acestei culturi Victor Lazăr a reușit să scrie atâtea broșuri și publicații a căror valoare este netăgăduită.

După împlinirea idealului național a fost numit profesor la

școala normală din Cluj.

În 1926 a fost pensionat dar munca pentru luminarea popoului n'a încetat deloc. Continuă să scrie broșuri și articole, care pot servi ca îndreptar ori căruia om de cultură. S'a ocupat mult de reorganizarea bibliotecii Astrei, al cărei membru fondator era. În urma bogatei sale activități Societatea Scriitorilor Români din Ardeal și Banat și Societatea Istorică din București, l-au ales ca membru de onoare.

Cât de mult și-a iubit neamul și cât a ținut la ridicarea lui, o arată însuși testamentul său prin care lasă biblioteca sa Astrei, iar o parte din avere va servi ca burse pentru elevii merițiși ai școlii normale din Cluj, lucru pe care l-a făcut chiar în viață fiind.

Privim înapoi și rămănea stupefiați de felul cum moartea a pus capăt unei munci atât de folositoare. Victor Lazăr n'a murit. Lumina sa spirituală va rămâne mereu un îndreptar pentru tinerile generații care, vor avea în Victor Lazăr o pildă vie de muncă, de o viață întreagă închinată ridicării unui neam.

Victor Lazăr a dus o viață de martir. El a făcut parte din acei luptători care au cunoscut greutățile afirmării elementului național în Ardeal. Paginile cu articolele sale din Tribuna și Foia Popoului stau mărturie vie de lupta uriașă ce a dus-o.

Neamul Românesc, pentru care a suferit închisoare ungu-rească, îi va fi veșnic recunoscător.

Am pierdut în Victor Lazăr pe gazelarul martir, pe omul care a înțeles mai bine ca oricare altul chemarea cea mare a gazetăriei.

Pe mormântul său proaspăt, depunem o lacrimă de sincer regret și rugăm pe Atotputernicul să-l așeze în rândul apostolilor neamului românesc.

Demisia dlui Gh. Mironescu

Face mare senzație, demisia dlui Gh. Mironescu din partidul Național-țărănesc. În scrisoarea de demisie Dl Mironescu specifică faptul că se retrage din politica militantă.

Motivul demisiei ar fi nepotrivirea de program între Dsa și Dl Ion Miholache. Aducându-se

demisia în discuția delegației permanente, aceasta a respins în unanimitate demisia și a numit o delegație în frunte cu Dl Valde, care va merge la dl Mironescu să-l roage să revie asupra demisiei.

Acest demers este totuși privit cu mare scepticism de către toată lumea politică.

N. Iorga. Istoria literaturii românești contemporane.

Vol. I. Crearea formei. Vol. II. În căutarea fondului.

București. Editura Adevărul 1934.

D. prof. N. Iorga nu este numai istoricul de seamă, ale cărui lucrări din domeniul istoriei naționale și universale sunt unanim prețuite. Ci este și cel mai fecund și complex cercetător al istoriei literaturii noastre.

În acest domeniu, cele mai însemnate lucrări, sunt:

Istoria literaturii române în sec. XVIII, 2 vol. Buc. Minerva, 1901. Istoria literaturii religioase a Românilor până la 1688 Buc. Socec 1904 și Istoria literaturii române din sec. XIX 3 vol. Buc. Minerva, 1907—1909 — până la 1866.

După război, s'a simțit necesitatea reeditării lor. Începând cu anul 1925, își tipărește o nouă ediție revăzută și mult întregită, sub titlul: Istoria literaturii românești. Vol. I, apărut în editura Pavel Suru din București, cuprinde: Literatura populară; literatura slavonă, vechea literatură religioasă și întâii croniciari, — continuă expunerea de la 1688 până la 1780.

Editura Fundației «Regele Ferdinand», scoate în 1933 vol. III, partea întâi, consacrat epocii lui Petru Maior. Celelalte părți ale acestui volum, sunt în curs de apariție.

Istoria literaturii române în sec. XIX, tipărit înainte de război, se oprește la anul 1866. Prin publicarea Istoriei literaturii contemporane, care duce expunerea de la 1866 până la 1934, se întregeste studiul istoric al literaturii române.

În concepția dlui Iorga istoria literaturii este „una din cele mai însemnate și mai delicate opere, de știință și de artă în aceeași vreme, de informație, de înțelegere și de expresie, pe care le poate întreprinde cineva”.

Pentruca o astfel de lucrare să răspundă numelui și memoriei sale i se cer mai multe condiții. Întâi să fie o operă de istorie, în cel mai larg și mai bun înțeles al cuvântului. Viața trebuie întrevăzută din elementele moarte, spiritul trebuie trezit prin înțelegerea operelor, accidentele vieții acestora cari au produs o perle literare trebuie întrebunțate și ele, mai ales pentru a ajunge la realizarea priceperii depline.

Istoricul literar, ca și istoricul politic, să nu aibă în judecățile sale asupra faptelor petrecute în lumea realului sau în lumea ideilor nici asprime, nici intoleranță, nici dușmănie.

O istorie literară trebuie să fixeze bogățiile în mișcarea de idei a epocii, să puie în legătură cugetarea unuia cu cugetarea generală a timpului.

... Istoria nu e înșirare, ci explicație. Oameni, opere, medii se înfățișează și se retrag, intervin ori așteaptă după partea lor în desfășurarea organică, de unde pleacă, pe care o influențează și din care, la vremea lor, se

retrag încetul cu încetul până dispar.

În vederile acestor idei conducătoare, d. prof. Iorga studiază, în istoria literaturii românești contemporane, aproape șapte decenii de viață literară.

Volumul I, care se întinde asupra epocii dintre 1867 și 1890 este intitulat simbolic: „Cererea formei. Titlul este justificat, pentru că cuprinde, într'adevăr, pe cei mai reprezentativi scriitori: Hașdeu, Eminescu, Alexandri, Creangă, Slavici, Odobescu, Duiliu Zamfirescu și Delavrancea, care au dat impuls și au creat fondul literaturii românești. Cererea se face minuțios, migălos și înbrățișează întreg orizontul suflării românești.

O carte, un articol, o poezie sau o revistă, toate sunt studiate cu atenție și integrate mediului înconjurător. Cercetarea dlui Iorga scoate de multe ori la iveală scriitori cu totul uitați.

Se urmăresc cu atenție cuvintele și influențele străine. În formație este o bogăție neînchipuită; toate publicitățile, dela cele mai de seamă până la cele mai neînsemnate, au fost utilizate.

Nu este numai o istorie literară propriu zisă, este un tablou general al culturii Românilor de pretutindeni.

Până la apariția „Junimei”, traversarăm o epocă nesigură, cu multe tendinți contradictorii. În fruntea „Junimei” apare Titu Maiorescu, un om de o incontestabilă autoritate, însă izolat în forme reci și înțepenite. Apariția lui este, desigur, un moment literar important, pe care critica literară l-a exagerat. Din opera lui ce a fost viabil a rămas, prea puțin însă. Criticul, care pune înaintea lui Eminescu pe Bondărescu și care despre Creangă n'a scris, nimic, dovedea o înțelegere a vremii.

Dl. Iorga restaurează, în data lui Maiorescu, pe Al. D. Xenopol, cercetătorul care concepea o istorie unitară a neamului românesc și care avea un sistem filosofic destul de întemeiat. Se scoate în relief rolul de premergător naționalist al lui Xenopol, înainte de fixarea doctrinei prin Eminescu. Dealtfel un întreg capitol „Elaborarea doctrinei unei noi generații” este consacrat lui Xenopol.

Însă partea centrală a cărții este ocupată de Mihai Eminescu, poetul și gânditorul naționalist. Înalta cugetare a poetului, poezia lui, formează pentru d. Iorga obiectul unei preocupări speciale.

Sub același unghi și cu aceeași luminoasă înțelegere sunt prezentați Slavici, Creangă, Conta și Odobescu.

În literatura pentru artă, Delavrancea și Duiliu Zamfirescu, sunt redați cu toată simpatia și în cadrul unei drepte aprecieri. Sentimentalului poet Al. Vlahuță, care a fost mai mult inițiatorul și

admiratorul lui Eminescu, autorul îi consacră un întreg capitol.

Într'un alt capitol, d. Iorga face un act de dreptate literară, recunoscând meritele poetului — atât de nedreptățit — Al. Macedonski. Lângă acesta, G. Coșbuc, A. C. Cuza și mulți alții — din toate provinciile românești — sunt așezați la locul ce li se cuvine.

Volumul II, care începe cu anul 1890 și sfârșește cu ultimele noutăți literare ale anului 1934, este intitulat „În căutarea fondului”.

Activitatea literară, începând dela 1890, se intensifică. În țară, o pătură de intelectuali, înlesneste circulația producției literare. Se creiază o opinie publică și diferite grupări literare. Începutul sec. XX aparține aproape în întregime curentului „Sămănătorist”, care e dominat de personalitatea d. Iorga.

Aici se prezenta istoricului literar unele dificultăți, totuși d. Iorga a reușit — fără să-și scadă nimic din merite și fără să poată fi acuzat de lipsă de obiectivitate — să redea cadrul exact și adevărat al momentului literar.

„Sămănătorismul” reprezintă fondul realității populare transpus în operă de artă. El continuă ideologia eminesciană. Afară de aceasta, Sămănătorismul apare și ca o reacțiune națională împotriva străinismului de împrumut.

Revista „Sămănătorul” a fost întemeiată de Vlahuță și Coșbuc, în anul 1903. Directivele revistei erau a se ține în seamă inspirația națională și locală și a se reda psihologia poporului românesc. Ilarie Chendi, apoi sub aceia a d-lui prof. Iorga, care-i fixează definitiv directivele și cadrul.

Poezia d-lui Goga, proza lui Mihail Sadoveanu, scriitorii Anghel Corneliu Moldovan, Sandu

Aldea, Em. Gârleanu, sunt complect redați. Un întreg capitol, poezie de cugetare, este închinat lui P. Cerna.

Adversarii „Sămănătorului” C. Stere, Ibrăileanu, etc. grupați în jurul revistei ieșene „Viața Românească”, se bucură de considerabilă laudativă.

„După — războiul și criza bolilor literare, cum numește d. Iorga epoca dela 1917 până azi, formează ultimul capitol al lucrării.

Se analizează pe rând publicațiile periodice. Citez pe cele mai importante. La Iași, în Martie 1917, apare „Drum Drept”, sub conducerea d-lui Iorga. „Viața Românească”, după ce se oprise în 1916, reappare în 1920 la Cluj apare „Societatea de mâine, iar ca o continuare a Noului Reviste Române, Ideea Europeană. În Mai 1921, apare la Cluj „Gândirea”. Mutați la București sub conducerea scriitorului și profesorului Nichifor Crainic, care îi dă o ideologie ortodoxă și naționalistă, „Gândirea” este acum una dintre cele mai bune reviste din țară.

În producția epică a acestei epoci d. Iorga vede mai mult o literatură de împrumut. Majoritatea prozatorilor utilizează teme scabroase, pentru succes și câștig. Numai poezia — cu puține excepții — luptă să rămână expresia sinceră a sufletului sănătos.

Autorul nădăjduiește într'o limpezire, crede într'o îndreptare — care nu poate întârzia.

Această carte desăvârșită, foarte bine organizată, scrisă într'un stil cald, care o animă, dela început până la sfârșit — este o operă de mare importanță culturală.

N. Iltu Oancea

După plebiscitul din Sarre.

Un timp îndelungat atenția lumii întregi a fost concentrată asupra plebiscitului, din Sarre. Însfârșit, ziua cea mare a sosit, a trecut și acum lumea a intrat în normal. Sarrezii s'au manifestat net pentru alipirea la Germania. Cele 90% sunt un semn că Sarre-ul nu vrea, categoric, o uniune cu Franța democratică și liberă: El au preferat să se simtă conduși de Hitler. Național-socialismul le-a fost infiltrat în sânge fără posibilitatea de desmărire.

În felul acesta, Sarre-ul și-a manifestat recunoștința pentru Franța, care în 15 ani a ridicat Sarre-ul la un nivel economic superior, dând locuitorilor toate libertățile și posibilitatea de a-și agonisi traiul în mod omenesc.

De acest plebiscit a fost legată întreaga pace a lumii. Și tocmai de aceasta Franța s'a obținut dela propagandă. Deși era sigură că Sarre-ul va reveni Germaniei, Franța nu l-a cedat direct, numai pentru a respecta dispozițiile tratatului dela Versailles.

Rezultatul plebiscitului — net alipirea la Germania — a avut darul să rezolve unul din diferendele cele mai mari, care se

opuneau la o apropiere între Franța și Germania. După proclamarea rezultatului cancelarul Hitler a adresat Sarrezilor un mesaj de mulțumire, în care totodată face niște declarații care vor fi viitorii pioni ai apropierei franco-germane. Dl. Hitler a spus că nu mai are nici un teritoriu de revendicat Franței, aceasta înseamnă că nu mai există între Franța și Germania nici un diferend, și acum se va putea păși la realizarea unei păci durabile.

Suntem informați că Sarre-ul va trece sub suveranitatea Germaniei la 1 Martie.

Până atunci însă, sunt multe dificultăți inerente unei cesluni de teritoriu. Germania va trebui să plătească Franței o sumă enormă de bani, ca despăgubiri pentru investițiile făcute în Sarre timp de 15 ani.

Pe lângă aceasta, Frontul german din Sarre se dedă la diferite acte de sabotaj față de autoritățile franceze. Aceste fapte mici în aparență, adunate la un loc pot avea urmări dezastruoase pentru o prietenie franco-germană.

Tudor Șoimaru

O PUNERE LA PUNCT!

În Sighișoara, Județul Târnava-Mare, apare o fițuică, „Dreptatea Târnavelor” scrisă de deputatul Serdici, care conține laude personale și injurii la adresa intelectualilor Români.

Acest reprezentant al sârmanei națiuni, vrea cu ori și ce preț, să se prezinte în fața țărănilor din Județul Târnavelor—Mar, ca român.

În acest scop scrie un articol, în care i-și descrie obârșia familiei sale, care dacă nu este de „Vechi Voievozi Români” este de mari boeri de viță veche românească.

Savanții istorici, sunt chemați deci, să caute prin arhivele înveștite Moldovene și pe boerii „Serdici” necunoscuți până acum în istoria neamului românesc.

Credem însă, că adevărații boeri Moldoveni, auzind de această penibilă știre, vor protesta cu toată energia.

Ce păcat că nu mai trăește poetul Eminescu să-i preaslăvească.

Acest fecior, să i zicem acum

de boer, injură și calomniază pe toți intelectualii ardeleni, de sânge curat românesc, de cari se teme că-i încurcă izele politice.

Țin să aduc la cunoștință preștinilor mei, că feciorul de boer V. Heinerich Serdici, pe care, abia îl cunosc, și pe mine mă calomniază, pentru care fapt l'am dat în judecată. În procesul P.Nr. 1049 | 1934 dela jud. rurală Agnita, a fost pedepsit cu 3600 lei, altul sub P. 588 | 935 este în curgere la Tribunalul Sighișoara.

Aduceți-vă aminte, Români Ardeleni, cari nu suntem feciori de boeri, dar de sânge curat românesc, cari de copii am luptat pentru unitatea națională, aduceți-vă aminte, e timpul, de vechea zicală românească:

„Limba leges și opinca să nu le dai pe nimica”

Mila streinului!

E ca umbra spinului

Când gândești că te umbrește

Mai tare te dogorește.

Dr. R. Curta

advocat

* Pentru cele de mai sus redacția nu răspunde

Demisia dlui Victor Slăvescu

În urma unui conflict între dl Victor Slăvescu, ministrul finanțelor și ceilalți colegi din guvern, cel dinlăun și-a înaintat demisia în scris primului ministru.

Guvernul este foarte preocupat de succesorul dlui Slăvescu. Se vorbește că alegerea viitorului ministru de finanțe se va face între Dni Victor Antonescu ministrul justiției, Dr. I. Costinescu ministrul sănătății și dl Dorel Dumitrescu guvernatorul Băncii Naționale.

Demisia dlui Slăvescu a produs multe complicațiuni care ar putea fi fatale guvernului. Se vorbește insistent de o largă remaniere a cabinetului în care vor intra mai mulți membri ai partidului liberal, neîntrebuințați încă.

La încheierea ziarului aflăm că fostul ministru de justiție dl V. Antonescu a primit conducerea ministerului de finanțe, iar dl Dr. Valer Pop a fost numit ministru de justiție.

Moartea tânărului Aurel Banța

— Lacrimi pe mormântul unui prieten —

Marți 22 Ianuarie 1935, la orele 4 dimineața, s'a stins din viață tânărul Aurel Banța.

Stăm uluiți în fața tragicului sfârșit — iremediabil consumat — și nu putem da crezare acestei dureroase știri.

Mintea noastră nu vrea să priceapă jocul sarcastic al sorții. Logica noastră stă nepufincioasă și nu știe cum să pătrundă misterul acestei morți.

Într'adevăr — omenește judecând — e greu să pricepi cum elanul tinerească, inepuizabila vioșie și în general energia cu care era înzestrat Aurel Banța au putut ceda atât de fulgerător morții.

Oricine l-a cunoscut — și nu sunt pușini aceștia — nu pot crede acestei sfâșietoare vești.

Și totuși faptul e real!...

Ne doare grozav acest fapt deoarece Aurel Banța a fost unul din tinerii cari știu să lupte în viață. A știut să se agite și să se mpuună cu demnitate. În timpul din urmă era secretar de redacție la cotidianul „Tribuna” A redactat „Cronica sportivă” a acestui ziar, reușind ca manifestările sportive din localitate să le treacă prin prisma năzuințelor de naționalizare a sportului românesc.

A activat aici cu multă temeinicie și a știut să nu facă șgomot sau titlu de glorie din lucrul său. Era de o inteligență modestă. Aurel Banța aparținea acelei categorii de oameni, cari lasă să vorbească faptele.

Tânăr cu reale aptitudini literare — poseda un tăios spirit satiric; — însă scurta lui viață nu i-a oferit timp pentru a se putea manifesta în toată plinătatea talentului.

Efemeritatea acestei lumi a socotit de bine să acopere toate aceste promișoare începuturi cu bulgări colțuroși de țărănie...

Ne plecăm cu durere în fața catafalcului acestui tânăr. Asistăm contrariați în fața totalei inversiuni a sorții. E caracteristic vremurilor de as țazi acest proces de decinare ti nerească.

De pe buzele noastre ar vrea să se desprindă întrebarea firească asupra cauzei, însă creierul se declară inapt de a răspunde.

Răspunsul nu vine decât dacă-l atribuim fatalismului: Așa a fost voia lui Dumnezeu.

E o slabă consolare aceasta. Ochiul ni se umezesc de lacrimi când ne gândim că tânărul răposat era unicul reazim la bătrâ-

nețe a părinților și odată cu el a murit și ultima fericire din viața acestora.

Scrișul nostru se simte copleșit de durerea faptului.

Vigoarea tinerească a lui Aurel Banța a încăput în scândurile sicriului peste care vor hurui sinistru bulgări înghețați de pământ.

În fața groapei lui Aurel Banța, depunând flori udate cu lacrimi de camaraderie, de pe buzele tremurânde de spasmul imensei dureri, ni se desprinde amara exclamație: „A murit un prieten; Dumnezeu să-l odihnească”.

Tribuna

Primăria Municipiului Sibiu

Nr. 327/1935.

Publicațiune

Marți 12 Februarie 1932 orele 10 dimineața se va ține la Primăria Sibiu Strada Metropoliei 2, camera 10 licitație publică pentru darea în arendă pe 5 ani a celor două mori ale orașului din Cârța județul Făgăraș.

Licitajia se va ține în conformitate cu art. 88 —110 inclusiv din legea contabilității publice, regulamentul O. C. L. și normele publicate în Monitorul Oficial Nr. 127 din 4 Iunie 1931.

Oferenți vor depune, pe lângă ofertă și o garanție de 5% din suma oferită, iar oferta se va face numai în conformitate cu caetele de sarcini, cari pot fi văzute zilnic, în orele de birou la Primăria susnumită, camera Nr. 10.

În caz de nereușită, se va ține a doua licitație, la 22 Februarie 1935 în același timp, loc și condițiuni.

Sibiu, la 17 Ianuarie 1935.

Primăria Sibiu

De închiriat prăvălie și Restaurant la poziție bună în fața Școlii Speciale de Cavalerie — Desamența și **10 camere de locuit.**

Adresa la ziar.

APROVIZIONATI-VĂ CU

salam, mezeluri fine, suncă, slănină, cârnați proaspeți și diferite alte cârnațuri precum și carne proaspătă

DIN DEPOZITELE DE VÂNZARE ALE FIRMEI

J. T. HEIL & Co. S. A.

Fabrică de salam și mezeluri

Piața Reg. Ferdinand 14, str. Ocnei 11 și str. Morilor 8/b

Mari economii obțineți D-voastră cumpărând din **MAGAZINUL** special de

Făină și Coloniale „PROGRESS”

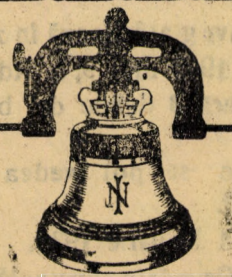
Târgul Vinului No. 14 (lângă Hotel Corona) unde găsiți:

Făină de pâne dela Lei 5 — în sus

Zahăr cristal — „ 24 —

„ bucăți — „ 26 —

cum și alte articole de băcănie cu pețuri care desfiu orice concurență.

FABRICA DE CLOPOTE
Policandre și Sfeșnice Bisericești
NICOLAE IONESCU

Furnizorul curții Regale al Sf. Patriarhii Sf. Mitropolii și Episcopii din țară.

București, Str. Pitagora 20 și Splaiul Unirii 78. Telefon 394.54

Sucursale: Craiova, Ionescu Mihail—Chișinău, Uniunea Clerului—Cluj Al. Anca—Rădăuți Gh. Cazacu—R. Vâlcea I. Arsenie

—la permanență se găsesc clopote gata de toate greutate și

de cea mai superioară calitate, garantate pentru 50 ani.

